

тя е една твърдѣ благоразумна длѣжностъ; защото този който не търпи нищо не може да бѣде търпимъ. За да можемъ да станемъ лѣсно търпеливи, трѣбва да имаме прѣдъ видъ мисълта че всякой си има своиѣ погрѣшки и че нѣмаме право да изискваме отъ другитѣ съвершенство когато ние сами не сме съвършени.

Ако сме сполучили да отбѣгнемъ чрѣзъ благоразумието си подмолитѣ гдѣто сѣ станжли толкова семейни корабокрушения, успѣли ли сме да достигнемъ онова безоблачно спокойствие за което всякога се надѣваме и за което естеството ни копнѣе съ такъва жажда? Това ще значи да смѣтаме безъ непоколебимата орисница, или, да говоримъ по религиозно, безъ испитнитѣ които Господъ праща на хората за да имъ напомнюва че земний животъ не е пѣленъ и че тѣ живѣхтѣ тука долу въ привремени шатри. Въ семействата има по нѣкогашъ потрѣсающа злощастия които зашемедяватъ въображението: има превилигировани злощастници, толкова е вѣрна истината че съвършенното равенство не се намира въ този свѣтъ. За щастие, голѣмитѣ злочестиви сѣ рѣдки. Но колкото и неравно да сѣ распрѣдѣлени скърбитѣ, ние всичкитѣ имаме скърби, кой повече кой по малко. Скърбта е влѣзла въ семейството отъ денътъ когато се каза на жената: „Ти ще раждашъ въ скърбъ;“ и отъ първитѣ беспокойства които причинява на родителитѣ физическото съществувание на тия слаби сздания пѣсрѣдствомъ които семейството се възобновява, до по живитѣ и по силнитѣ беспокойства които вдѣхнува нравственното